

Životopis Jaromíra Duse

Jaromír Dus se narodil 27. září 1938 v Brně do rodiny praktikujících evangelíků. Má dva bratry a sestru. V Brně navštěvoval Beranovu školu, ve které v té době bydleli vojáci. Během jeho dětství probíhala válka a Brno bylo několikrát bombardováno, takže se často stávalo, že se během náletů schovával u sousedů ve sklepě. Konec války prožil v Kutné Hoře.

Jaromír Dus měl od malička oslabenou imunitu a byl vážně nemocný. V květnu roku 1946 byl z Brna vypraven transport Červeného kříže do Švýcarska a v něm odjel i malý Jaromír. Ubytován byl u chudého sedláka na malé vesnici. Tam navázal velmi úzké přátelství s jedním švýcarským chlapcem, který se jmenoval Hans Bolliger. Posléze se ještě v 80. letech s Hansem setkal.

Pan Dus vystudoval teologii na Komenském evangelické bohoslovecké fakultě v Praze a po studiích se stal farářem. V roce 1962 obdržel povolávací rozkaz do Českých Budějovic. Při příjezdu do kasáren mu sdělili, že ho tam nechtějí, nevěděli, kam s ním, a nakonec jej přiřadili k pracovním praporům. Tam likvidoval věci po vojenských cvičeních. Jeho častou prací bylo strážit prapor a vyvádět vězně na práci. Dvouletá vojna ho připravila na pozdější vězení. Když se z ní vrátil, začal působit znovu jako farář.

O pět let později se mu naskytla možnost studia v Cambridge, kde pobýval do roku 1968. V tomto roce se v Uppsale ve Švédsku konala konference, kam byl pozván jako zastupitel mládeže československé církve. Během pobytu tam se z titulních stránek novin dozvěděl o okupaci Československa. Ve Švédsku ale nezůstal, vrátil se zpět do Prahy a brzy se začal zapojovat do distribuce letáků s protestními hesly.

Kufr s letáky si schovával u svých známých. Jednou brzy ráno STB u pana Duse zazvonila, udělala domovní prohlídku a odvezla ho k výslechu. V ten samý den zatkli v celém Československu asi 400 lidí. Večer na něj uvalili vazbu a převezli ho do věznice na Ruzyni.

Spolu se svým přítelem Ladislavem Hejdánkem byl obviněn z podvracení republiky a dostali 15 měsíců. V listopadu roku 1971 tedy nastoupil do vězení.

Po návratu z vězení vystřídal mnoho zaměstnání, protože měl zakázáno působit jako farář. Pracoval jako skladník, to mu ale STB také zakázalo, pak v továrně na ingoty a také v Palace hotelu. Tam dělal, jak on sám nazval, tu nejzajímavější práci ve svém životě, a to liftboye. Od roku 1976 byl zaměstnán jako výpočetní technik ve firmě, která „kryla“ své zaměstnance. Jeho spolupracovníkem byl i Jan Sokol, žák profesora Jana Patočky. U svých přátel Hejdánkových měl mimo jiné možnost setkávat se s Václavem Havlem a jinými, tehdy pronásledovanými, lidmi. Ač pan Dus vystupoval proti tehdejšímu režimu, z určitých osobních důvodů nepodepsal Chartu 77.

V roce 1988 se vrátil do církevní služby jako vikář. Po roce 1989 byl jmenován farářem na pražských Vinohradech.

Dnes žije jako aktivní důchodce, spolupracuje s duchovními jiných církví, hodně cestuje a doufá, že za nějakých dvacet let už budeme normální společností.